
Što je zapravo ljudski stvor?

O Monadologiji

Lyndon LaRouche, mlađi
22. siječnja 2008.

U svojoj sadašnjoj dobi od osamdesetipet drži me srećom još uvijek vitalan osjećaj o produktivnim godinama koje su još preda mnom. No, ne smijem zanemariti smotrenost i nereći sad što će biti važno i što bih trebao reći dok još uvijek imam prilike za to. Osjećam zato dužnost naznačiti neke najvažnije dublje korijene najdragocijenijih koncepcija, sada hitno i neophodno potrebnih, dostupnih za uporabu vodećim intelektualnim slojevima predstavnika sadašnjih adolescentnih i mladih zrelih pokoljenja. Počelo tih središnjih, temeljnih i najnezaboravnijih dubljih korijena mog sadašnjeg upućenog nazora moram smjestiti u svoju reakciju na proučavanje, u svojoj ranoj mladosti, Gottfried Leibnizove Monadologije. To je, u biti predmet moje pažnje ovdje. Postoje, dakle, određene posebne ideje koje kanim, kao da je svaka od njih pjesma¹, iznijeti kao stečevinu na raspolaganje osobito mojoj ženi Helgi, s kojom dijelim nešto posebno od velike važnosti glede svega toga. No ta građa, kao što je moje mladenačko otkriće značenja Leibnizove Monadologije treba se općenito staviti na raspolaganje osobito svih onih mojih drugih suradnika koji su se posvetili istinskom promicanju iste vrste namjeravanog probitka za svo sadašnje i

¹ Načelo Klasične poezije, koje treba uzeti u smislu Percy Shelleyjeve 'U obranu poezije', tipičan je primjer razmišljanja o stvarnom pojmu Pitagorinog *zareza*. To je načelo prozodije, koje rukovodi ne samo Klasičnu poeziju već i Klasičnu glazbu u smislu Klasičnih načela Johanna Sebastiana Bacha i njegovih sljedbenika, kao i plastičnu umjetničku kompoziciju u smislu Leonarda da Vincija, Rafaela Sanzija i Rembrandta. Savaku od tih mora se smatrati kao različite geometrije tako da je načelo *zareza*, koje je također i načelo Leibnizove Monadologije, izraz, u svakom slučaju, te *odlike* stvaralačkog potencijala individualnog ljudskog uma koja dijeli ljudsku ličnost od životinja.

buduće čovječanstvo. Tekst Monadologije je, sasvim jasno, dostupan onima koji će tražiti njegovu iskru genija. No način na koji sam je ja iskusio, to se rijetko može sresti kod živućih ljudi čijim svjetonazorom prevladavaju kulturne ruševine koje su danas ostale europskoj civilizaciji u godinama nakon 1968. Ta će okolnost ostati prevladavajućom sve dok više njih među nama ne učine kao što sam ja učinio i porade na prenošenju drugima, naročito mlađim odraslim pokoljenjima vođa koji niču danas, te osebujne odlike prometejske iskre, koja ima moć osloboditi ljude okova sofisterije.

Moje upoznavanje Riemanna

Moj prvi značajni i trajni susret s radom Gottfrieda Leibniza iskočio je u sklopu mog praktički „gerilskog ratovanja“ u mladenačkim godinama protiv kulta Euklidove geometrije. Taj nagli iskok zbio se u razdoblju između moje 14. i 15. godine. Leibnizova Monadologija, koju sam tad pročitao u engleskom prijevodu bila je prvi rad glede toga uz koji sam se ozbiljno i trajno priljubio, kao da sam se prikovao uz stvar koju sam počeo tada osjećati kao da obuhvaća moje cijelo biće.

Bilo je to gradivo kojem sam posvetio većinu stranica mog piskaranja za vrijeme odmora u gimnazijske teke koje sam ispisao tijekom tih godina. Upravo je osebujni način tumačenja u Monadologiji snažno privukao moju pozornost zbog svoje važnosti glede mog već čvrstog stava u odbacivanju onog što su nas podučavali pod Euklidovom geometrijom ravnine i kasnije prostornom geometrijom, a poslije toga i takozvanom kartezijanskom („analitičkom“) geometrijom, i zatim izopačenoj Cauchyjevoj verziji diferencijalnog računa.

Library of Congress

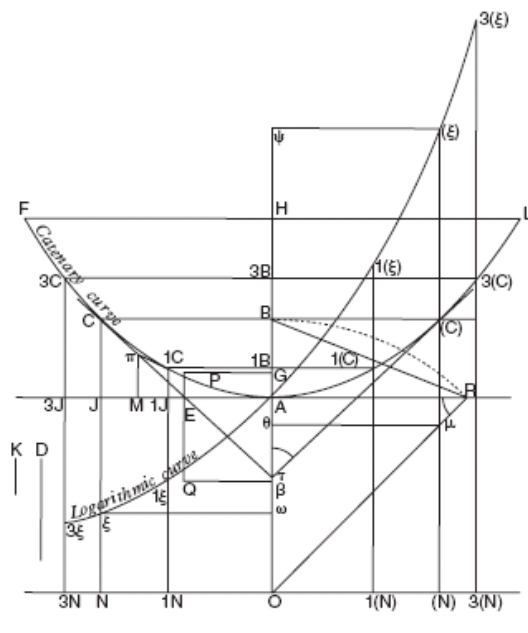
Objavljivao sam isječke izvješća na tu temu razasute po raznoraznim predavanjima i objavljenim radovima tijekom posebice zadnjih četrdesetak godina. Tu spada moje odbacivanje Euklida nakon mog prvog školskog susreta s tom dogmom i ono je odraz zaključaka do kojih sam došao proučavajući konstrukcije koje sam ranije zapazio u mornaričkom škveru Bostonskog Charles Town-a. U tom škveru pozornost mi je privukao način gradnje nosivih greda čija je svrha bila povećavati omjer nosive težine i ukupne težine čitave strukture, pa je ta nosivost bila funkcija odabranog načina oblikovanja nosivih greda i njihovih struktura kao cjeline.²

Povodeći se svojim sjećanjima na to važno iskustvo u mornaričkom škveru napustio sam prvi sat proveden na prvom školskom predavanju te geometrije ispravno uvjeren da su redukcionističke metode korištene usvajanjem Euklidovih takozvanih *a priori* definicija, aksioma i postulata, u biti (tj. aksiomatski) pogrešne. To uvjerenje preraslo je u moje kasnije saznanje da se počelo Euklidove

² Možete se o tome uvjeriti razmatranjem nedavnih radova na promjenama Eiffelovog tornja.

Gottfried Leibniz izveo je diferencijalni račun kao izražaj fizičkog djelovanja u svemiru, to jest infinitezimalna zakrivljenost fizičkog prostorvremena u svakom trenutku. Ovdje je prikazan dio njegovog rada na funkciji krivulje lanca, koja je bila odsudna njegovom razvoju diferencijalnog računa (krivulja FAL na grafikonu — oblik koji zauzima ovješeni lanac).

Prikaz 1 Leibnizova konstrukcija krivulje lanca i logaritsamske krivulje

Izvor: Fidello, proljeće 2001.

prijevare treba postaviti na utjecaj sofisticiranih Aristotela na svog važnog sljedbenika Euklida.

Upravo to iskustvo potaknulo je moje praktički alergijsko odbacivanje naknadne nastave, u višoj školi i na sveučilištu, analitičke geometrije te kasnije odbijanje mog uma podnositi aksiomatske, redukcionističke pretpostavke na koje je (*mene*) učio diferencijalni račun na sveučilišnim prvostupanjskim nastavama. Te činjenice izazvale su istu naizgled alergičnu reakciju protiv diferencijalnog računa u skladu s dogmama Laplacea i Cauchyja. Moje sretnije, iako uskoro prekinuto, ratnodopsko iskustvo s određenim vidovima nastave gdje se učio integralni račun, za vrijeme satova na sveučilištu u jesen 1942., pružilo mi je, nažalost samo na kratko vrijeme, snažnu potvrdu gledišta koje sam usvojio godinama ranije. To

Delikatne rešetke strukture Eiffelovog Tornja oslikavaju mladenačko otkriće do kojeg je LaRouche došao u Charlestown-skom Mornaričkom škveru, a to je da Euklidska geometrija ne važi u fizičkom svijetu. Tijekom 1980.-ih toranj je bio obnovljen da bi se olakšali neki viši dijelovi građevine.

je dovelo do mojeg prepoznavanja potrebe za istinskim Leibnizovim infinitezimalnim računom čija je podloga upravo potpuno svjesno, učinkovito odbacivanje aksiomatski redukcionističkog, sofističkog, aristotelovskog modela Euklida.

To skupljeno iskustvo u godinama od 1936. – 1942. nagnalo me je kasnije na reakciju koja se pokazala kao moja poslijeratna reakcija, 1946.-47. godine na pisanja o gradivu kao što su ona prokleta redukcionistička viđenja kriminalaca poput Aristotela i Euklida o kategoričkom predmetu života. Već sam tada jasno gledao na život kao na nužno ontološki osebujni model postojanja, kao što se to dogodilo s mojom kratkotrajnom zanesenošću radom Pierre-a le Comte de Nouy-ja i mojom kasnijom reakcijom, 1948. g., protiv radikalno redukcionističkog³ zagađenja koje je bilo izraz kultne nadriznanosti “teorije informatike” profesora Norberta Wienera. Odatle sam slijedio put, godine 1953., od zamisli o bitnom bezumlju „teorije informatike“ do usvajanja stajališta Bernhard Riemannove docentske

³ „Logički pozitivističkog“ u luđačkoj tradiciji Ernsta Macha i Bertranda Russella koju su oponašali fanatici kao Norbert Wiener i John von Neumann.

dizertacije iz 1854. g., gdje su njegove prve dvije tipkane stranice već tad bile dovoljne, iz prepoznatljivo razvidnih razloga, dirnuti me u dušu i uzbuditi onda, kao i sada u pripremi ovog sadašnjeg pisanja.⁴

To iskustvo dovelo je do moje otdada sve veće privrženosti radu kojem su određeni akademski formalisti često davali akademski veoma dvojbeni naziv⁵ „pred-sokratovski“ grčki filozofi. To je postala s vremenom moja privrženost razvoju temelja koji su u povjesno nastali kao pravovaljana moderna znanost Nikole Kuzanskog,

Keplera, Fermata, Leibniza, Riemanna, Vernadskog i kasnije Alberta Einsteina. Ta privrženost je isto tako ustvari predmet naznačen stalnošću pred-aristotelovskog (ne „pred-sokratovskog“!) svjetonazora Platona i drugih, u oprečnosti sofistima kao što je Aristotel, i protiv Aristotelovih najzapaženijih sljedbenika u povijesti poduka i predavanja znanosti, kao drevni sofisti Euklid i Klaudije Ptolomej i njihovi moderni sljedbenici Sarpijevi ockhamitski liberali.

Prema tome moje usvojeno viđenje može se također uzeti kao protu-aristotelovski, platonski svjetonazor koji sam dijelio, a to sam i veoma jasno i sistematski izrazio, sa suvremenicima apostola kao što je bio suradnik apostola Petra, rabin Filo (Judejski) iz Aleksandrije.

Stoga je za mene, kao i u prijašnja vremena kad sam često sjedio za vrijeme mojih satova studiranja, kao i vremena sprovedenog na

⁴ Vidi Bernhard Riemann, *Über die Hypothesen, welche der Geometrie zu Grunde liegen* (1854.) Bernhard Riemannove Gesammelte Mathematische Werke H. Weber, ed. (New York: Dover Publications obnovljeno tiskano izdanje, 1953.), vidi str. 272-273.

⁵ A kojiput, možda namjerno dvojbeni.

drugom katu Knjižnice Engleske gimnazije u Lynn-u Massachusetts, iskustvo kad bi moj um dotakla nova dodana otkrića, još jednom, pa opet kod još jednog ponovljenog čitanja engleskog prijevoda Leibnizove Monadologije, bilo veoma snažno. Ta opetovana razmatranja bila su, sve u svemu, iskustvo kao kod uzastopnih udaraca koji razbijaju staklene zidove zatvora, prividnog zatvora uma čiji izraz nalazimo u onom što je tad predstavljalo iluzije suvremenog „popularnog mnijenja“, oslobodivši moj um za istraživanja stvarnog svemira van dubokog jaza konvencionalne indoktrinacije.

Gradivo astrofizike

Nekoliko desetaka godina kasnije, u razdoblju 1970.-ih i ranih 1980.-ih godina u jednoj od posljedica mog ranijeg odbacivanja Euklida, zaključio sam da ideju „univerzalnog“ ljudski um nije moga iskusiti ni na jedan drugi način osim onog koji je izrastao unutar drevnih pomorskih kultura suočenih izazovima poput prekoceanske plovidbe koja je tekla kroz slijed mnogih pokoljenja i relativno dugi protok vremena. Ovaj zaključak nije bio tek pravovaljan već je imao i kritično epistemološko značenja u mom cjelokupnom radu, obuhvaćajući i temeljnu ulogu oblikovanja mog napretka u razvoju izvornog, ispravljenog oblika znanosti fizičke ekonomije.

Za mene je odsudna uloga tih činjenica bila, da je kod tih napredujućih pomorskih kultura, čiji se raspon razvoja, ustanovili smo, protezao preko mnogih pokoljenja navigacijskih iskustava, postojalo stanovito tkivo promjena na višoj razini, proces promjene koja je tek počela davati svoju pravu žetvu sada, danas.

To je upravo proces promjena na načine koje se ne može smatrati kao tek puko neprestano ponavljanje. Tako se cijeli svemir otvorio mojoj mašti i time je za mene postao, izravno, univerzalni, *protuentropijski* oblik podloge kretanja kvalitativnog razvoja.⁶ Vidio

⁶ To jest, takvo razvojno kretanje nije proizvod djelovanja nametnutog na nepromjenljiva stanja

sam da tijekom dugotrajnog vremenskog razdoblja naročito kod kultura moreplovaca, koji su rabili astronavigacije kroz slijed mnogih ostvarenih promjena, što se nastavljalo od vremena davno, davno prije moga, promjene su bile poredane skladnim redom na načine koji se podudaraju s umom tipičnog vođama takvih pomorskih kultura, te sam zbog toga bio primoran prebaciti glavno težište znanstvenog nazora od pojma pukih promatranja, kao što je to Johannes Kepler činio kod takvih otkrića, prelazeći preko ponavljanja formula na napredne, kvalitativne promjene unutar kojih ponavljanja postaju raspoznatljiva kao samo približna, to jest ne kao jednostavno ponavljanje već promjene unutar svojstvenih odlika koje bi se inače mogle, pogrešno, grubo, smatrati kao naizgled ponavljajući procesi.

Moj pristup takvom učinku vodio se, i bio u konačnici određen, ponavljajućim osjećajem da čovjekovo saznanje o svemiru kojeg nastanjujemo, ima svojstvo velikog znanstvenog eksperimenta, koji je razumno zasnovan na predodžnjima koje pruža fizička ekonomija. Ovo upravo izraženo načelo, točno izraženo kaže da je *pravovaljanost našeg procijenjenog znanja prirode našeg svemira uvjetovana predodžnjima razine čovjekove svojevoljne moći da taj svemir promijeni*. Pišem stoga u smislu prometejevog načela kojeg je Eshil branio: *naše saznanje svemira koji nastanjujemo uvjetovano je našom sposobnosti povećanja čovjekove svojevoljne moći postojanja u tom svemiru*. Iz toga dokazi smješteni u moći ljudskog uma uvjetuju naše poznavanje prirode svemira putem otkrića pravih fizičkih zakonitosti *svojevoljnog* neto fizičko ekonomskog napretka cjelokupne ljudske vrste, unutar svemira. To je jedinstven, bitan dokaz nužan kod valjanih otkrića i primjene svakog znanstvenog načela.

postojanja, već *takva vrsta kretanja* zvana *protuentropijski razvoj* unutar svemira, ustvari je *ontološki primarna* odlika postojanja samog svemira, pa odatle *ontološki infinitezimalno* gibanje Leibnizove Monadologije.

Uzmite tako u obzir fizički funkcionalno značenje drevnih Pitagorejaca koji su slijedili Talesa u usvajanju pitagorejske koncepcije *sferne geometrije* koje danas raspoznajemo kao kompetentne crte moderne europske znanosti, kojima je taj drevni razvoj dao njegove specifične korijene. To je stoga odraz dugotrajne, prethodne, pred-povijesti evolucijskog razvoja pomorskih kultura, kao onih kultura čija je odlika udarila pečat na povijest i područje Egipta Velikih piramida, drevna stečevina iz koje su nastale kulture koje su počele prevladavati po svojoj kulturnoj i fizičkoj moći, po glavi i po četvornom kilometru unutar tog područja, pa su tako oblikovale, pomoću te kulturne sinteze, jezgru načela koje je postalo izvorom stvaranja te ga s pravom nazivamo europska civilizacija.

Prema tome, za sve kulturom određene dijelove cjelokupnog ljudskog roda pokazljivo je posjedovanje urođene, nutarnje sklonosti prema povećanju potencijalne relativne gustoće napućenosti čovječanstva, a pokazljivo je na najbolji način kad se koristi preslik iz drevnog pitagorejskog stajališta *sferne geometrije* i Platona. *Ta izražena sklonost razlikuje apsolutno, ljudski rod od svih drugih rodova, različitost jedinstvena ljudskom individualnom umu, određena gotovo očito besmrtnom odlikom zdravog ljudskog mentalnog života koji nadmašuje puko biološko postojanje, način života koji ne postoji kod životinjske populacije.*⁷ Ta činjenica se najbolje može uočiti kod vrlo razvijenih oblika, napredne, oceansko-pomorske kulture, različite od kultura koje nisu imale izlaz na more, a različitost se najjednostavnije vidi po razvoju fizikalne znanosti koja se urođeno, po svojoj prirodi, može pripisati svojim načelnim počelima kroz mnoga tisućljeća pomorskih kultura. To nam viđenje pruža relativno najjasniji uvid u odsudnu različitost čovjeka od životinje.⁸

⁷ To jest, čovjek i žena prema definiciji u Postanku 1.

⁸ Kao što sam naglašavao u ranije objavljenim radovima ne postoji jednostavna biološka podloga tih ljudskih umnih moći koje povezujemo s

Razmotrite, kao pojašnjenje, bitne odlike stvarnog razvoja modernog infinitezimalnog računa, od njegova početka na specifičnu inicijativu Nikole Kuzanskog na koju sam se ovdje ranije osvrnuo, preko Leonarda da Vinci, Fermata, Gottfrieda Leibniza i drugih. Razmotrite to nasuprot prijevornoj verziji tog računa, verziji empiričara kao što su Leonard Euler, Joseph Lagrange, Laplace i Cauchy. Prepoznajte isti sistematsko patološki utjecaj tih empiričara u odrazu srodnog slučaja prevarantske doktrine takozvane „termodinamike“ koju još sada namještaju ne samo znanstveni neznalice bebi-bumeri slijedeći ne samo utrti put varalica kao bivši Podpredsjednik SADa Albert Gore, već i relativno uglednijih takozvanih „redukcionista“ modernog vremena kao što su Clausius, Grassman i kasnije najgore sljedbenike mističnog Ernsta Macha, opakog Bertranda Russella i drugih. Danas, gledajući unatrag na svoje iskustvo od oko sedamdeset godina, suštinu Leibnizove Monadologije treba predstaviti kako slijedi.

1. Ljudski um

Kao što nas je Percy Bysshe Shelley prešutno podsjetio, na pr. u svom Oslobođenom

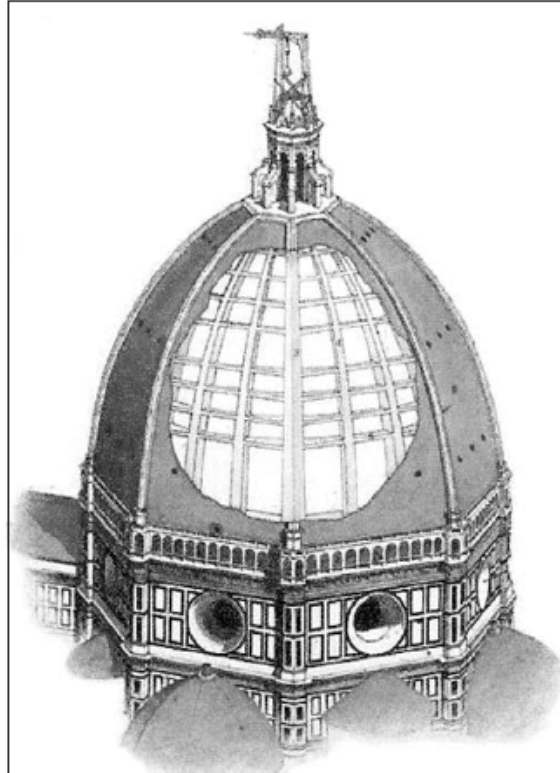
istinskom spoznajom. Spoznaja, kao i gravitacija koju je Johannes Kepler otkrio, izraz je ustvari *ontološki transfinitnih* oblika umnog rada. Ona je izraz istinske zakonitosti cijelog svemira, kao što je gravitacija izraz različite takve vrste zakonitosti, različita zakonitost kojoj je biološki mentalni organ čovjeka pojedinca bio, tako reći „pred-ugoden“. (dok životinjama takva rezonancija nedostaje.) Stoga, opetovani uspjesi u rješavanju zagonetki čija rješenja su urođeno nelinearna (to jest, neredukcionistička) u svom bitnom obliku, te pojačavajući relevantno ugađanje ljudskog mentalno-perceptivnog organa, ti uspjesi poboljšavaju ugađanje individualnih spoznajnih moći ljudskog uma, kao što to čini i takozvana Klasična umjestnost (na pr. stečevina J.S. Bacha), te daju uspjeha gdje redukcionistički načini tumačenja naginju neuspjehu i slabljenju „ugađanja“ ljudskog individualnog uma, i kulture u kojoj redukcionističko viđenje prevladava.

Prometeju, o tom modernom ponovnom otkriću drevnog načela kompetentne fizikalne znanosti, kojiput zvane „vatra“, pokrenute ustvari u vrijeme Renesanse 15. stoljeća, to je bila moderna znanost koju je pokrenuo uglavnom kardinal Nikola Kuzanski.⁹ Taj neprekidni razvoj moderne znanosti mnogo duguje utjecaju znanja iz preživjelih odlomaka Eshilove *Prometejeve trilogije*, o kojoj je Shelley pisao, a to je bio Okovani Prometej. Kuzino otkriće fizikalne nestručnosti Arhimedove kvadrature kruga pokazalo se kao zaglavni kamen svake kompetentne definicije moderne fizikalne znanosti. Kuza je, prema tome, otkrio i proširio ljudsko „saznanje o vatri“ zbog kojeg je Prometej Eshilove drame trpio mučenja, pa su to jedna te ista zamisao.¹⁰

Ta je koncepcija jedina kompetentna podloga općem zanimanju znanošću, pa stoga: *ponovno Kuzino otkriće ključ je svakoj kompetentnoj modernoj znanosti, načelu znanosti šireći se od Leonarda da Vinci, suradnika Luke Paciolija, preko Johannesesa Keplera, Fermata, Leibniza i Riemanna do rada odanih sljedbenika Riemanna kao što su akademik V.I. Vernadski i Albert Einstein.* Ta koncepcija, čije tragove možemo slijediti u modernoj znanosti od Nikole Kuzanskog, predstavlja ono što se

⁹ Ne smiju se previdjeti važni doprinosi Brunelleschija, prvog modernog pronalazača zakonitosti lančanice (žičane) u fizici, i njene primjene (kao u gradnji kupole crkve Santa Maria del Fiore) u vrijeme Renesanse u Firenci.

¹⁰ Ustvari koncepcija koju je Kuza otkrio, glede toga bila je zakonitost urođena metodi Pitagorejaca i Platona. Kompetentnu znanstvenu metodu uvijek se povezuje čisto geometrijskim (t.j. analognim, nelinearnim) odnosima radije nego digitalnim. Problem s kojim se Kuza suočio u slučaju Arhimedove pogreške bio je učinak utjecaja sofistrije povezane s uplivom Aristotela i sljedbenika Aristotelove sofistrije kao što su Euclid i Klaudije Ptolomej. Značenje Kuzinog otkrića te pogreške u radu Arhimeda dobiva svoj izraz u središtu jedinstveno izvornog otkrića moderne astrofizike Johannesesa Keplera. Sve kompetentne metode moderne znanosti nakon toga bile su u svom temelju zasnovane na tom jedinstvenom Keplerovom utemeljenju moderne astrofizike.

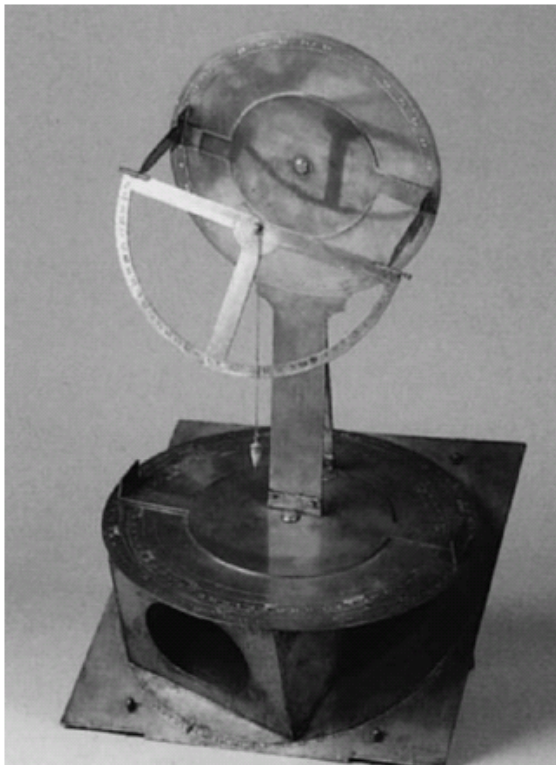
Ova slika presjeka Brunelleschijeve kupole na firentinskoj katedrali (Santa Maria del Fiore) otkriva rebrastu građu unutar zida. Kupola je sagrađena u skladu sa zakonitošću lančanice (krivulje lanca) u fizici, omogućivši ono što je ranije izgledalo nemogućom konstrukcijom ove ogromne građevine.

izražava i treba raspoznati kao bitno načelo Leibnizove *Monadologije*. Ono je izričaj istinske, jedinstvene tajne ljudskog uma.

To središnje načelo svake kompetentne fizikalne znanosti može se sažeti kako slijedi.

U čitavom opsegu kompetentnog tumačenja, temelj moderne fizikalne znanosti kao takve, i približno počelo središnje zamisli *Monadologije* ima korijene u Nikoli Kuzanskom, odnosno njegovom prepoznavanju odsudne, aksiomatske pogreške Arhimedove kvadrature kruga (i parabole). To je ustvari bilo Kuzino otkriće *ontološke zakonitosti* koju će Leibniz kasnije predstaviti kao predmet svoje *Monadologije*, te također kao središnje načelo kompetentne, protu-Euklidske matematike *ontološki infinitezimalnog*.

Ja sam, sa svoje strane, naučio to načelo u svom hrvanju s *Monadologijom*, i to sa stajališta mog kategoričnog odbacivanja Euklidovih *a priori* pretpostavki. Došao sam

Kardinal Nikola Kuzanski bio je utemeljitelj sistematskog oblika moderne znanosti. Na slici je njegov 'torquetum', instrument za astronomska promatranja.

do saznanja da je to opće načelo znanstvene metode u širem i dubljem smislu, na osnovi svog odsudnog iskustva iz 1953. g. svojim usvajanjem Riemannovog stajališta. Kroz razdoblje zadnje polovice 1970.-ih godina došao sam u mogućnost slijediti tu modernu koncepciju izraženu u Leibnizovom radu iz njenih dubljih izvora u radu Kuze, preko svoje žene Helge i njenih studija Kuzinog rada, te uz pomoć odsudnih savjetovanja i naputaka fra Rudolfa Haubsta i njegovog rada kao vođe [projekta] 'Cusanus Gesellschaft'. Ovo izražavanje i isticanje Kuzinog rada nije pretjerivanje. On je ustvari bio ne samo utemeljitelj sustavnog oblika moderne fizikalne znanosti, već i moderna osoba koja je uvela to jedincato veliko načelo, kao načelo na kojem se svaki valjani razvoj moderne znanosti oslanjao, izravno ili prešutno, od tada.

Izrazimo ponovno tu važnu točku zbog davanja nužne važnosti, na sljedeći način: *Ovo otkriće, kao što je Kuzino i Leibnizovo među inim,*

izraz je središnje podloge svakog ontološkog načela svake kompetentne matematike fizikalne znanost. Prema tome svako kompetentno usmjerenje u modernoj fizikalnoj znanosti i srodnim zanimanjima, zavisi o tom svojstvu Kuzinog rada, kao što moderni oblik razgovijetne, univerzalne fizikalne znanosti sada absolutno ovisi o uspješnim dostignućima koje je dao Kepler, a koji su probili granice znanosti i pridonijeli uspjesima njegovih sljedbenika.

Stoga istinska znanost nije tek pukom promatranje i opis našeg iskustva prirode. Pravilno shvaćena znanost ujedno je i središnje načelo, podloga spoznajnih moći po kojima se razlikuje stvaralački i umjetnički potencijal ljudskog uma od onog što bismo ugrubo mogli opisati kao „mentalni život“ životinje. Ona je odsudni izraz onog po čemu se aktualna ljudska duša razlikuje od vrste pukog mišljenja, koje se može naći kod životinja, koje smo možda usvojili kao kućne ljubimce. Prema tome, kao što ću pokazati u ovom razmišljanju o svom vlastitom iskustvu, Leibniz nije pretjerivao, ni kad je davao važnosti ulozi koncepcije *Monadologije*, ni kad je pobijao nekompetentnost metode sofistikerije kojom su se služili Descartes i njegovi sljedbenici kao što su takozvani njutonisti.¹¹

Drevni korijeni moderne znanosti

Doduše ovo spomenuto Kuzino otkriće nije bilo jedinstveno njegovom vremenu. Ista načelna podloga svojstvena je radu Pitagorejaca (*sferna geometrija*), i prije toga ranijem razvoju uloge astrogacije u relativno uspješnim oblicima kultura „Naroda s mora“ čiji je izražaj najrazvijenija vrsta ljudske kulture nastale u Sredozemnom području koje je izlazilo iz razdoblja velikih topljenja glečera pred oko 21,000 godina.

Tako, unatoč činjenice stanovitog napretka prije Europske Renesanse sredinom 15. stoljeća, svaki moderni napredak znanosti ovisio je o tim vidovima znanosti i srodnim kulturnim zbivanjima, koji su postojali prije smrti Eratostena i Arhimeda, i prije onog sumračnog i tužnog razdoblja europske

¹¹ Vidi Leibniz protiv Clarke-a (1715.-1716.)

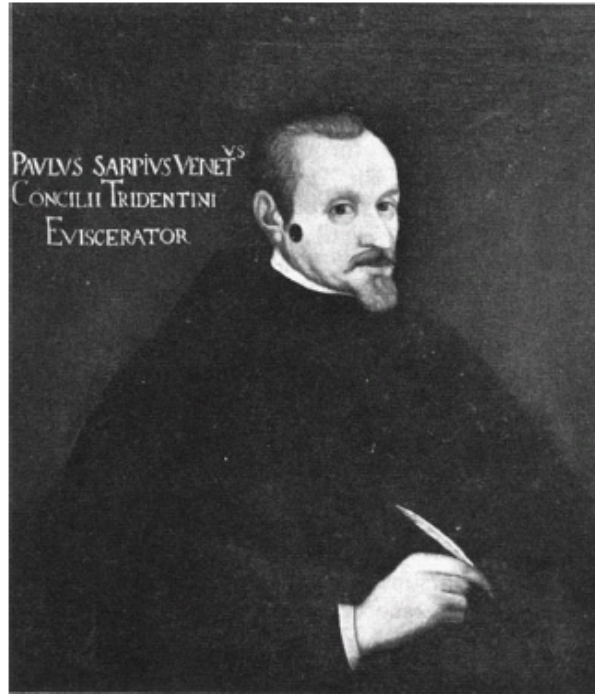
povijeti pod Rimskim i Bizantskim carstvima, i zla srednjovjekovnog društva, nečovječno izopačenog udruživanjem mletačkog lihvarstva i normanskog viteštva. Takav je zaključak kojeg se mora izvući iz nutarnjih činjenica fizikalne znanosti gledane sa stajališta Kuze i njegovih pravih sljedbenika. Upravo je to vodilo Kuzu u predstavljanju, kao [što je to učinio] u svom primjernom radu *De docta ignorantia*. Kuzin rad bio je oživiljenje i izlaz iz nagona koji je gotovo ugušio znanstveni napredak preko skoro dva tisućljeća.¹² Njegova uloga bila je, u tom smislu, oživiljenje dugo zametnutog nasljeđa Pitagorejaca i Platona.

Poglavito, sama ideja „univerzalnog“ ovisi ontološki o viđenju napretka ljudskog života na Zemlji kao izdanka otkrića onog, što je znanstveno i eksperimentalno pravovaljano saznanje zvjezdanog (astralnog) svemira, a ne obrnuto tome. Na isti način povijest razvoja civilizacije, rođene u području Sredozemlja, teče uzvodno uz rijeke, od oceana i mora, a ne obrnuto.¹³

¹² Od po prilici 200.g. prije Krista

¹³ Postoji važan, zapanjujući smisao valjanosti prvog poglavlja *Postanka* glede toga. Iako je slikovit prikaz tog poglavlja uglavnom pjesnički, ako izbjegnemo iskušenju grubih ljudi neznanica (obuhvaćajući i neke znanstveno slaboumne teologe), i ako čitamo to pjesničko poglavlje kao ključ poimanja *prozaične* koncepcije stvaranja, to je znanstveno provjereni, *prozaični* opis odnosa postojanja svemira i počela i razvoja Zemlje sve do pojave postojanja posredno podrazumijevajuće uloge doznačene ljudskom rodu. Ispravan poredak je u skladu s viđenjem, definiranim kroz tisućljeća razvoja astronavigacijske, preoceanske kulture „pomorskih naroda“.

Ako se odbaci uobičajene razredne brbljarije o tim stvarima, suočujemo se sa činjenicom da je pojam „univerzalnog“ koji se podudara s pojmom *sferne geometrije* Pitagorejaca i Platona, moguć kao fizička koncepcija samo sa stajališta više-tisućlječnih godina astronavigacije migracijske kulture „pomorskih ljudi“. (Bilo bi bolje izbjegavati one dijelove „Starog Zavjeta“, čiji se trag može jasno slijediti, kao što sam ja to raspoznao svojim temeljitim proučavanjima u 1950.-im godinama nekih važnih pojedinosti mezopotamijske

Mlećanin Paolo Sarpi (1552.-1623.) organizirao je kult aksiomatskog empirizma u modernoj znanosti. Njegov utjecaj prožima znanost danas, jer znanstvenici koji postignu važna dostignuća u laboratoriju, često su svedeni na impotenciju pred „pukom prisutnosti ploče“ na kojoj opravdavaju svoj naučni rad pred akademskim odborom koji ih odobrava.

Nakon pojave približno dobro znanih oblika civilizacije od stvaranja saveza između Egipta (na pr. Cirenaika), Jonjana i Etruščana protiv grabežljive pomorske sile Tira, svaki neto napredak europske civilizacije (isto tako, nakon razvoja događaja naročito prije tog vremena) bio je odraz prirodno jedinstvenog ljudskog načina razmišljanja o znanstvenim i srodnim Klasično-umjetničkim načelima otkrića i njihove primjene, kojima dostignuća

arheologije, do mezopotamijskih poganskih mitova za koje se zna da su nametnuti kao poganske redukcije i sinkretizacijsko umetanje u hebrejske tekstove, što su na pr. radili pisari židovskih zarobljenika babilonskih i ahemenidskih oblika imperijalnih tiranija). Mojsije odražava pomorski utjecaj „pomorskih ljudi“ na počela kulture drevnog Egipta, ne „nizvodno niz rijeku“, ne otkrićem kultura koje ustvari nemaju izlaz na more, već putem znanja zadobivenog plovidbom po morima. Za usporedbu, naselja Sumerana bila su kolonija nesemitskih pomorskih kultura smještenih uz Indijski ocean.

takozvanih Pitagorejaca predstavljaju tipično mjerilo.

Postojanje dugotrajnih razdoblja stagnacije, pa čak i nazadovanja u ljudskoj kulturi, bilo je uglavnom ili zbog nesklonih prirodnih okolnosti u nekom ili većem dijelu biosfere, ili zbog kulturne degeneracije. Slučajevi kulturne degeneracije obuhvaćaju, tipično, razdoblja relativne izrođenosti pod rasprostranjenim robovlasničkim ili kmetskim sustavima, ili pod vrstama izrođenosti kao onih u širenju poslije 1945. g. novim vrsta sofisterija u Europi i obim Amerikama, kao što je do takvog jačeg širenja došlo nakon uspona naklonosti prema „novom mračnom vijeku“ svojstvene utjecaju takozvanih „68-aša“ u obim Amerikama i Europi.

Važnost Leibniza

Pronalazač moderne znanosti, nakog dugog mračnog vijeka prije svog vlastitog rođenja oko 1401. g. bio je, kao što sam isticao, ranije, Nikola Kuzanski za kojim su došli, najznačajnije, kao što je to Kepler naglašavao, Luca Paciolijev štićenik Leonardo da Vinci, no ostvarenje istinske, univerzalne primjenjene znanosti, kao što je bila nakana Kuze, postigao je Kepler, koji je, kao što ću pojasniti u naknadnim stranicama sadašnjeg izvješća, prvi modernoj znanosti dao izvodljivu znanstvenu koncepciju astrofizičkog svemira. Nakon Keplera i Fermata, središnja, najvažnija i neophodna ličnost moderne znanosti, sve do rada nasljednika Leibniza kao što su Gauss, Dirichlet i Riemann, bio je Gottfried Leibniz.

Baš se Kepler po svom jedinstveno originalnom otkriću fizičkog značenja *univerzalnog* absolutno razlikovao, kao znanstvenik, nasuprot prijevere Klaudija Ptolomeja, i nasuprot neuspjeha Kopernika i Brahe u otkrivanju važne, središnje zakonitosti astrofizike, te je time omogućio svaku kompetentnu znanost, koja se razvila nakon njegovog vlastitog rada.

Zapravo, postoje mnogi kvalificirani, zaposleni fizičari koji su bili (i još su uvijek) ne samo kompetentni na svoj relativno ograničen način, i čiji su doprinosi bili bitno važni

određenom napretku, čak i određenom odsudnom napretku, unatoč upornom nastojanju mnogih od njih da izgleda svoj nazor s nekakvom obranom prevaranta Isaaca Newtona. U neko vrijeme družio sam se s brojem svojih najistaknutijih i manje istaknutih suvremenika, od kojih su većina sad pokojni.

Međutim, nažalost utjecaj modernog europskog oblika sofizma, sistematski utjecaj *Liberalizma*, kao na pr. empiričara sljedbenika Galilea i Descartesa, empirizam kojeg je Paolo Sarpi pokrenuo, ustrojio je moderni empirički kult unutar redova znanosti, nadomjestak znanstvenih eksperimentalnih metoda, kult kojeg su vjerno izveli iz drevnih utjecaja na pr. Euklida i Klaudija Ptolomeja, no ipak kult upakiran u svoj vlastiti 'arangement'.

Utjecaj izopačenosti koju taj kult modernog liberalizma predstavlja stvorio je ironičnu okolnost u kojoj su zaposleni znanstvenici, postižući odsudne rezultate u laboratoriju, često dovedeni naprosto u stanje impotencije svojom nazočnosti pred [školskom] pločom u postupku podređivanja svog naučnog rada akademskom odboru [koji odobrava naučne radove]⁺ ili raznoraznim ritualima koje moderna znanost posuđuje od babilonskog visokog svećenstva.¹⁴

Kad ovdje napišem *Liberalizam*, mislim na dogmu koja prevladava doista dekadentnom europskom kulturom danas, koju su Paolo Sarpi i Galileo, njegov stručnjak za kockanje poput mafijaškog kladioničara, zasnovali na pretpostavci svog oživljenja tumačenja srednjevjekovnog iracionaliste Williama od Ockhama. Sarpi i Galileo ograničili su znanstvene radnike (i druge) na privilegiju otkrivanja naprosto „praktičnog“ znanja znanstvenog zanimanja, i kao što su to činili empiričari, sveli i degradirali ono eksperimentalno saznanje na puke matematičke formule koje su u skladu s

⁺ tzv. 'peer-review' postupak

¹⁴ Širenje prijevere „globalnog zatopljenja“ relevantan je primjer te vrste ispiranja mozgova inače inteligentnih ljudi.

White House photo/David Bohrer

Velika svećenica anglo-holandskog liberalizma, Lynne Cheney, kontrolor američkog Podpredsjednika, upravlja operacijama sveučilišnog gestapoa da bi ušutkala oporbu politici vlade Busha i Cheneyja.

swiss-image.ch/Pamy Stehlegger

Soviet nultog rasta bebi bumera Al Gorea – suprotno stvarnom, protuentropijskom svemiru – samo se troši i gubi energiju, pa ga povremeno treba ponovo naviti. Na slici Gore na Sojetskom gospodarskom forumu 24. siječnja 2008.

digitalnim metodama. Kao olimpski Zeus Eshilovog *Okovanog Prometeja* empiričarska dogma zabranjuje modernom znanstveniku (i drugima) izručenje znanja zakonitosti „vatre“ kao praktičnog znanja društva općenito.¹⁵ Stoga, odumiranje utjecaja pokoljenja koje je omogućilo američko prvo sletanje na Mjesec, proizvelo je pokoljenje, slično sljedbenicima tupoglavog naivca Princa od Walesa, bivšeg Podpredsjednika Al Gorea, čije je gađenje ili izbjegavanje znanstvenih načela do krajnosti

¹⁵ Današnji poludjeli protivnik nuklearne energije je u poživinčenoj tradiciji ne samo maltuzijanaca već drevnog Delfskog kulta Apolona-Dionizija. Sloj ispranih mozgova ideoloških liberala „bjelokošuljaša“, liberala koji se izjednačuje s „Tvrtkinim čovjekom“, rođenih s obje strane Atlantika između 1945.-1958., tipičan su primjer ludih 68aša koji su igrali bitnu ulogu u uništenju globalno raširene europske civilizacije nakon 1968.

osakatilo znanost i gospodarstvo nakon uspona utjecaja današnjih „bebi bumera“¹⁶ te je nadomjestilo relativnu kompetentnost ranijih pokoljenja.

Anglo-holandski liberalizam, jedinu sortu religioznog vjerovanja kojoj je moderna europska civilizacija sofista uistinu vjerna, njeguju, unutar ili van mjesta vjerskog bogoslužja, akademici i srodno visoko svećenstvo¹⁷ čiji su oltari, gdje se obavljaju žrtvovanja ljudskih umova, tradicionalno bili, školske ploče i lari-fari redukcionistička

¹⁶ „Bjelokošuljaška“ pasmina „68aša“ rođena u „bjelokošuljaškim“ predgrađima i raznoraznim četvrtima u razdoblju od 1945. – 1958., u Europi i obim Amerikama.

¹⁷ Onakovo kao što su na pr. utjecajni izrodi u sprezi s ulogom koju na sveučilišnim dvorištima vrše gđa Lynn Cheney i senator Lieberman kojeg je obitelj Williama F. Buckleyja mlađeg tako reći oblikovala iz Connecticut-skog blata.

teologija postupka podređivanja naučnog rada akademskom odboru radi objave [u znanstvenim magazinima]. To je aristotelovska stečevina tog digitalnog lupetanja Euklidske geometrije, pa je to ponovno postalo zamjena za fizikalnu znanost, kao što je bilo učinjeno u slučaju primjernog, svojevoljnog, prevarantskog, imperijalnog neo-aristotelovskog sofizma Klaudija Ptolomeja.

Tijekom 17. stoljeća u Europi, ogrtač prevaranata Galilea, sir Francisa Bacona i Thomasa Hobbesa prešao je na osobe kao na pr. Hooke i do srži pokvarenog engleskog organizatora trgovine afričkim robovima, Johna Lockea i na René Descartesa.

Protiv te neprijateljske-po-znanost pozadine liberalnih predrasuda, Leibniz je ostvario dva istaknuta, načelna postignuća u svojoj obrani temeljnog načela kompetentne moderne znanosti. Prvo od tih otkrića bila je Leibnizovo jedinstveno originalno otkriće Keplerovskog infinitezimalnog računa, jedinog takvog kompetentnog računa, nasuprot proizvoljnoj dogmi de Moivre, d'Alemberta, Eulera, Lagrangea, Laplacea, Cauchyja i drugih. Drugo je bila njegova revitalizacija drevnog pitagorejsko-platonskog načela *dynamis-a* pod modernim imenom *dinamika*. Ta dva Leibnizova otkrića, koja su dovela do prirodno nelinearne (t.j. ne-digitalne) univerzalne fizičke zakonitosti *najmanjeg hoda [djelovanja]* imaju još dublju, temeljnu važnost ponovne uspostave pojma *univerzalnog* ugrađenog u rad drevnih pomorskih kultura, iz kojih je izvedena pitagorejska znanost sfere geometrije, i svemir astrofizike kako ga je Kepler odredio.¹⁸

¹⁸ Iako je zakonitost lančanice (ili „funicular [funikul—krivulja užeta, na pr kod uspinjače]) bila poznata, a koristio ju je Filippo Brunelleschi (u konstrukciji kupole Santa Marie del Fiore), nitko od modernih sofista, uključujući poglavito i Galilea nije razumio univerzalnu fizičku zakonitost o kojoj se tu radilo. To izuzeće obuhvaća i hotimične varalice kao na pr. Leonhard Euler, i puke nestručnjake koji su se razmnožavali među Eulerovim saveznicima i sljedbenicima kao

Stoga za svaku kompetentnu znanost danas ne postoji znanstveno značenje izraza „infinitezimalni“ osim onog kojeg je prvo definirao Kepler za Zemljinu putanju, koju se ne može definirati metodom kvadrature kojom se koristio Arhimed, a zatim Leibniz uporabom iste koncepcije pri definiciji ontološko, radije negokartezijansko značenje izraza „infinitezimalni“. Upravo ovu potonja alternativu moramo definirati na ovim stranicama.

Ono čemu moramo biti skloni dati značenje znanost, to je eksperimentalno pretpostavljeno znanje izvedeno iz koncepcije svemira, kao što je Keplerova otkrića u astrofizici prvo određuju jedino valjano moderno fizičko značenje izraza samog univerzuma. Kepler je definirao svemir [univerzum] kao zakonitost. Keplerovo značenje glede specifično toga absolutno je odsudno kod svih kompetentnih pristupa hitno i nužno potrebnog preispitivanja prevladavajućih pretpostavki moderne znanosti danas.

2. Riemannov svemir

Značenje Leibnizove uporabe pojma *dinamike*, ne može se u potpunosti pojasniti dok ne

Bernhard Riemann

nastavimo dalje shvaćanjem dubljeg smisla Riemannove vlastite docentske dizertacije iz 1854.¹⁹ Kao što Riemann ističe u početnim odlomcima te dizertacije iz 1854.g., sve do njegovog utemeljenja moderne protu-Euk-

Laplace, Cauchy, Clausius i Grossmann. Napad varalica Leonharda Eulera i drugih na Leibnizovu koncepciju ontološki infinitezimalnog, posredno je razorila doktorska dizertacija Carla F. Gaussa iz 1799. g., koji je kasnije naznačio svoju tvrdnju kao ispravni prikaz Fundamentalnog teorema algebre.

¹⁹ Op. cit.

lidske fizičke geometrije, moderna znanost nije dala takav neposredan i izravan, sistematski učinkovit napad na relativno široku, lažnu tradiciju Euklidske geometrije.²⁰

Sada, nakon radova akademika V.I. Vernadskog i Alberta Einsteina, revolucije u fizikalnoj znanosti koje je taj par postigao, uspostavile su praktične implikacije Riemannovih revolucionarnih dostignuća do te mjere, da bi bili djetinjasto ne pogledati plodove tih dvaju veličanstvenih baštinka, kao što ja činim, još jednom, ovdje.²¹

Potrebna su neka uvodna zapažanja, koja slijede, prije nego što uronimo izravno u dublje značenje spleta radova Vernadskog i Einsteina.

Pojava moderne atomske i nuklearne fizika poslije radova velikih utirača puteva kao na pr. Max Planck, navela je ozbiljne mislioce razmotriti svježije prikaze dokaza o prirodi, i opsegu stvarnosti, koju su moderno akademsko i usporedivo mišljenje obično obrađivali kao eksperimentalnu podlogu napretka fizikalne znanosti. Glede toga prevarantski i divlji napad na Plancka u Njemačkoj i Austriji u razdoblju od 1914. – 1917. od sljedbenika sirovo mističnog Ernsta Macha i nesumnjivo zločinačkog Bertranda Russella, bio je sklon zamagliti dublje, ontološko značenje Planckovog otkrića. Najbitnija pitanja koja na ovakav način protiv Planckovog rada i nazora postavljaju pozitivističke rulje, ustvari i nije nov problem. To je točno isti problem metode koju je već postavilo Keplerovo harmonično proučavanje Sunčevog sustava, gdje se pozornost prebacila s astronomskog na mikrofizičko područje.

²⁰ U dubljem smislu, Kuza, Kepler, Fermat i Leibniz prešutno su odbacili euklidsku tradiciju, no budući su radili pod smrtonosnom prijetnjom neprekinutih izražaja Inkvizicije, radili su to samo indirektno. Srednjovjekovna Inkvizicija je mrzila varalicu Galilea, no to je bio odraz unutarnje mletačke svađe u borbi za političku i financijsku moć između starih mletačkih pristaša Klaudija Ptolomeja i nove Mletačke stranke Paola Sarpija.

²¹ Vidi Lyndon kaRouche, jr. „Vernadski i Dirichle-tovo načelo“, *EIR*, 3. ožujka 2005.

Pitanje je u oba slučaja problem izvjesnosti osjetila.

Mjesecima prije onog trenutka kad smo rođeni, tako reći, kao da su nas „upravo izvadili iz tvorničke kutije“, već smo opremljeni osjetilima čija funkcija je specifična našem biološkom ustroju živog organizma. Mi ustvari ne poznajemo svijet van nas pomoću doslovne interpretacije tih osjetilnih dojmova. Ono što znamo o tim doživljajima to su praktički pokazatelji koji znače da smo u stanju znati to što doživljavamo, ne izravno sam svijet, već radije neobrađene posljedice djelovanja vanjskog svijeta na čulne organe.

Banalna, naivna i pretjerano nemarna odlika pogrešnog tumačenja ishoda tog uređenja postaje pravi eksperimentalni predmet naših kritičnih sposobnosti, kad jednom premjestimo svoju pozornost sa lokalnog prostorvremena koje nastanjujemo, na pojave doživljene, kao što je Riemann isticao, u proučavanjima relativnih krajnjih točaka drevnog mornarskog astronomskog, vrlo velikog („beskrajnog“), i modernog mikrofizičkog („infinitezimalnog“).²²

Prema tome, nemarno mišljenje, bilo među znanstvenicima ili drugima, pokazuje sklonost naivno davati više važnosti vizualnim osjetima, kao što se djetinjasta euklidova sofisterija ponaša prema toj *a priori* stvarnosti geometrije. Kad stoga pokušamo pomiriti pretpostavljenu, euklidsku „izvjesnost osjetila“ s fizičkom kompozicijom Sunčevog sustava u velikom, susrećemo se također s pojavama koje se, kao što je Kepler isticao, ponašaju na način koji je inače osebujan čulnoj sposobnosti sluha („harmonija“). Keplerovo otkriće kvantitativne formule opće zakonitosti gravitacije počivalo je na raspoznavanju tog ironičnog odnosa dvaju čula koji nastaje kad pokušamo proširiti navike lokalnog mišljenja na astronomsku ljestvicu. Max Planck nas je suočio s drugom vrstom paradoksa, suprotstavivši se obmanama izvjesnosti osjetila glede stvari koje graniče sa, ili se nalaze u sub-atomskom području.

²² Op. cit.

Ioannis Kepleri
**HARMONICES
MUNDI**
LIBRI V. QUARTO

- **INTRO**
- TEHNIČKI SAVIET
- ZAHVALE
- ARHIVA
- KONTAKTI
- **KNJIGA I**
- ▲ **KNJIGA II**
- **KNJIGA III**
- **KNJIGA IV**
- ▲ **KNJIGA V**

wlym.com

Johannes Kepler (1571-1630)

dao je modernoj znanosti njenu prvu, praktičnu, znanstvenu koncepciju astronomskog svemira. Ove slike ovdje

dolaze iz „Podrumskog“ projekta LaRouche-ovog Pokreta mladih (LYM), projekta Keplerovog Sklada svijeta. LYM razlaže ovo monumentalno djelo uporabom grafičkih animacija i glazbenih primjera (www.wlym.com/~animations).

Crtež je iz Keplerove naslovne strane njegovih Rudolfskih tablica iz 1627. Prikazuje Kopernika i Tihu Brahe u središtu, dok ih Hiparh i Ptolomej gledaju. Na podlozi ploča na lijevoj strani prikazuje samog Keplera kako radi uz svijetlo svijeeće.

Glazbena ljestvica na slici uzeta je iz Keplerove Harmonije i prikazuje tonalitet harmonijskih putanja planeta, (Njihova 'glazba' može se slušati na web stranici.) Gore je gornja ljestvica, dole dolje.

Na primjer, lakomisleno viđenje subatomskog mikroprostora, koje su mi *naturali* u školskoj i sveučilišnoj nastavi i drugim okruženjima, zahtijevalo je da vjerujem u svemir praznog prostora unutar kojeg su subatomske čestice i drugi stvorovi ubačeni i švrljaju okolo. To patetično viđenje stvari trebalo bi temeljito proučiti sa stajališta Keplerovog otkrića mjerenja zakonitosti astronomske gravitacije. Na obje krajnosti, onu astrofizike i mikrofizike treba gledati kao što je Riemann (već) upozoravao u svojoj docentskoj dizertaciji. U oba slučaja kod Keplerovog Sunčevog sustava i mikrofizičkog prostora, kojeg je Max Planck u stanovitim smislu istraživao, radi se, kao što razmatramo ovdje i sada, o *specifično Riemannovom* izazovu glede pojmova prosto proširenog ćulnog zapažanja.

Na razini subatomskog mikroprostora rabimo ne svoja 'sirova' ćula već naprave koje se obično pogrešno rabe, kao da su one proširenje naših prostih ćula, pa ih se onda može obrađivati kao što naivci Euklida gledaju na grube materijalne

dokaze običnog zapažanja osjetilima. Ako vratimo svoj pogled na slučaj, kojeg je Kepler

postavio glede sustavne, fizičke, funkcionalne organizacije Sunčevog sustava, i gledamo na oba slučaja kao što je Riemann upozorio glede krajnjih granica ljestvice, histerična priroda prijave koju za mikrofiziku čestica izražavaju Planckovi i Einsteinovi protivnici, odnosno statističke i nalik-na-statističke zamjene za njihove tvrdnje, postaje odmah vidljiva.

Lekcija ovdje je u tome što činjenica da su objavljene pojave stvarni opisi stvarnih *pojava*, ne znači da je aktualni izvor vidljivih obrisa *pojava* bio pravilno izveden kao dokaz. Činjenica da mačka jede Čokolino sa šećerom i mlijekom, ne može pretvoriti mačku u čovjeka.

Paradoks kojeg sam upravo ovako opisao, tjera opreznog mislioca na shvaćanje da su naša čula samo instrumentacija, kao kad rabimo oruđa kao zamjenu za zapažanje osjetilima kod zamišljanja događaja koje pripisujemo mikrofizičkom području. To nas upozorava da potpuno napustimo uobičajenu vjeru u izvjesnost osjetila, pa da tako odijelimo djelotvorno saznanje od pripisivanja doslovnog značenja (osjetilnih) 'dokaza' koje nam prenosi naš biološki uređaj čulnih zapažanja. Pred nas se tako postavlja zadaća, potrebe razlikovati problem pravovaljanosti *saznanja* (čin ljudskog uma) od kvalitativno različitog problema valjanosti *doživljaja preko čulnih zapažanja kao takvih* (zapaženi čin biološkog čulnog organa).

Trebalo bi biti razvidno iz kvalitativne superiornosti ljudskog uma nad prostijim sposobnostima životinja, da djelotvorni oblici ljudskog znanja ne leže u odlikama čulnih sposobnosti zapažanja, svojstvenih životinjama.

Pitanje Prometeja

Ovo tjera mudre na daljnji korak glede istog problema. Glede toga, znanost kao što su je znali stari Pitagorejci i Platon, ili moderni Kepler, Fermat, Leibniz i Riemann, definirana je, ne statističkim metodama, već kvalitativno ontološkom različitosti između univerzalnih fizičkih zakonitosti i pukog doživljaja pojedinačnih slučajeva, a to je ista odlika različitosti koju je Kuzin sljedbenik Kepler uočio i primijenio glede zakonitosti *slične*

analognom koja vodi planetarnu putanju, i *digitalnog praćenja* tijela slijedeći stazu te putanje. To je razlika koja razotkriva Leonhard Eulerov argument protiv Leibnizovog infinitezimalnog kao dio vrlo glupog, djetinjastog bijesa. Suprotno prevari koju je Leonhard Euler namjerno učinio, Leibniz-Bernouillijevo infinitezimalno fizičkog najmanjeg hoda (djelovanja), nije statistička (na pr. *digitalna*) veličina prostora već *analogna* zakonitost, koja postoji i djeluje ontološki, kao izraz „beskonačne“ univerzalne zakonitosti djelovanja.²³

Ovako izražena razlika ustvari je različitost stvarnog postojanja (univerzalna fizička zakonitost, kao što je zakonitost gravitacije koju je otkrio Kepler) od lokalnih sjena koje to postojanje pravi (posljedica promatranog djelovanja te zakonitosti koju otkrivamo po obrisima unutar okvira svake čak i najmanje dužine odabranog pomaka).

Prema tome, budala koja se dala nasamariti od Eulera i dr., prešutno pretpostavlja da je gravitacija učinak proizveden (kao na induktivan način) razmjernim djelovanjem između dviju točaka na putanji u kartezijanskom (na pr. euklidskom) prostorvremenu, a ne ugrađenim djelovanjem u univerzalnom fizičkom prostoru, kojeg

²³ Svi koji se žele prepirati oko ove izjave, trebali bi se usavršiti uz pomoć kliničke razrade patetičke sugestije d'Alemberta i de Moivre-a, da se matematičke „infinitezimalne“ veličine, koje su susreli u kubnim i kvadratnim korijenima algebarskih funkcija, treba zanemariti, proizvoljno, kao neugodne dokaze slučaja o kojem su raspravljali, te da se samo na toj pristranoj osnovi, moraju smatrati kao očevidno tek imaginarne diverzije, kao da ih je uveo neki zlobni obmanjivač, krijući se ispod podnih dasaka stvarnosti. Stvarna absurdnost te vrste otvorenog laganja i iracionalizma de Moivre-a i d'Alemberta, nije spriječila Eulera, Lagrangea, Laplacea, Cauchyja, Clausiusa i Grassmanna i drugih da počine istu bitnu glupost protiv moderne fizikalne znanosti kao i protiv samog razuma. Vidi Sky Shields, „Što je zapravo ljudsko biće: Analogno, digitalno, transcendentno“ (

www.schiller-institut.de/hrvatski/Analogno.pdf)

Galaksija M81 (složena fotografija slikana s tri teleskopa). Zamislite kako „brzo rotirajuće, drskije mlado Sunce odbacuje dio svoje materije u ravninu oko sebe, ravninu plazme podvrgnute (gotovo sigurno) polariziranoj sunčevoj radijaciji djelujući na plazmu“ koja se zatim kondenzirala u planete i mjeseci našeg Sunčevog sustava.

moramo shvatiti autorom vidljive pojave gravitacije. Ta ludorija koju sam već naznačio, svojstvena je (deduktivno-induktivnom) ideološkom svjetonazoru ne samo Aristotela i Euklida, već i sljedbenika Sarpijevo, ockhamitskog, takozvanog „Liberalnog“ iracionalizma.

Problem metode vraća nas izravno na pitanje Eshilovog *Okovanog Prometeja*. Riječ „vatra“ u toj drami označava ljudsko saznanje djelotvornih univerzalnih fizičkih zakonitosti, svaka i sve one obuhvaćene opisom učinka koji je također dobio ime, među ostalim prikladnim izrazima opisa, kao „vatra“. Ona označava, kao i Heraklitov aforizam, neprekidne univerzalne zakonitosti univerzalnog djelovanja, različitog od pojedinačnih događaja, a tu je različitost Platon istaknuo svojim dijalogom *Parmenida*. Drevni mornar pomorske kulture, gledajući gore u nebo, vidio je odraz čovjeka koji živi pod zvjezdanim nebom, i naučio je tako ploviti oceanima i morima u, kako je to njemu izgledalo, svojoj ulozi velikog navigatora, prema zakonu koji ravna njegovom sudbinom.

Međutim, kao što su ti veliki moreplovci daleke prošlosti otkrili, i iskazali to otkriće u kalendarima koje su izradili, promatrani zvjezdani svemir nije bio nepomičan, već se neprestano mijenjao. To je pojam svemira kojeg znanost mora usvojiti kao što su jedino pomorske kulture bile u stanju razviti takvo saznanje sustavne promjene kroz određeni dugotrajni vremenski slijed i kroz mnoga uzastopna pokoljenja. To znanje se ukazuje nama u proučavanjima važnih, preživjelih osebnosti drevnih kalendara. To je svojstveni izričaj Pitagorejske znanosti zvane *sferna geometrija*.

Ishod ovakvog razvoja unutar dalekosežnih neprekidnih oblika pomorske kulture i proširenja tog iskustva pomorskih kultura na naselja unutar kopna, bila je pojava *konceptije univerzalnih zakonitosti promjene*, ili pojava znanosti, kako bismo to danas rekli. Uloga metafore „vatra“ u Eshilovom *Okovanom Prometeju* ima to značenje.

Svemirom vladaju velike zakonitosti, no te zakonitosti su djeca još većih zakonitosti

univerzalnih mijena (promjena). Upravo ove potonje, viša vrsta promjene određuje pravovaljani vid univerzalne znanosti. Upravo pojam svemira ontološki određenog tom višom zakonitosti univerzalne promjene daje valjanu znanost, koja određuje značenje „vatre“ u *Okovanom Prometeju*.

Dublji smisao za Einsteina

Odsudni pojam, kojeg ova razmatranja postavljaju, sažeo je Einstein u koncepciji konačnog ali isto tako samoomeđenog svemira. Ovako izraženo Einsteinovo, i drugih, viđenje označuje da se svemir sastoji, prvenstveno i ontološki, od univerzalnih zakonitosti, a pojedinačni događaji proizvod su lokalnog međusobnog djelovanja tih zakonitosti. Prema tome Einsteinu je svemir konačan, i to u smislu da je samoomeđen svojim vlastitim univerzalnim fizičkim zakonitostima. On [svemir] ima mjerilo „jedan“ pa je stoga, budući je time samoomeđen, konačan.

Stvar ne prestaje Einsteinovom tvrdnjom i tvrdnjama drugih. Mi dolazimo do, udarimo u, druge glavne pretpostavke, a to je smiješna pretpostavka da je svemir nepromjenjiv, osim ako ga nešto izvana ne pokrene. Baš sama „povijest“ Sunčevog sustava proturječi toj pretpostavci „nepromjenjivog svemira“. Brzo rotirajuće, drskije mlado Sunce, odbacilo je svoju materiju u ravninu oko sebe, ravninu plazme podvrgnute (gotovo sigurno) polariziranoj sunčevoj radijaciji djelujući na plazmu i tim načinom stvarajući proces fuzije, koji je proizveo znane standardne elemente i izotope poznate Mendeljejeve tablice Sunčevog sustava. Iz te plazme zakonite planetarne putanje bile su 'zaražene' proizvodima te plazme i, prema Gausovim tvrdnjama glede toga, ta raspodijeljena tvar kondenzirala se u planete i mjesece.

Tako danas, na osnovi istog općeg razloga kao tog, na vremenske prilike koje proživljavamo na Zemlji značajno utječe „kozmička“ radijacija Rakove Maglice, zračenje koje ima i međusobno djelovanje sa Sunčevim zračenjem, što dovodi do uvjeta koje doživljavamo na površini naše Zemlje.

Po kakvoj nadležnosti bi itko mogao pretpostaviti da svemir ne može učiniti ništa bez „vanjskog“ poticanja? Filon Aleksandrijski (Judejski) postavio je sličan izazov onome što je prezirao a to su bili aristotelovci u vremenu kad su živjeli kršćanski apostoli. Možemo li pretpostaviti da kad je Stvoritelj stvorio svijet, netko drugi (možda gnostik, kao na pr. Sotona) mora naviti svijet (ili možda odvijati ga) za zabavu Isaaca Newtona, s vremena na vrijeme? Suprotno takvim mogućim prigovorima, dokazi govore da je bitno svojstvo svemirove putanje njegovo gibanje, to jest vrsnoća gibanja bit je postojanja našeg svemira. To jest, drugačije rečeno, djelovanje gravitacije na pr. Sunčeva putanja je djelovanje *per se*, stvaralački čin koji se po svojim učincima izražava kao gibanje. Upravo postojanje samog tog *protuentropijskog* čina doživljavamo kao *infinitesimalnu veličinu* u Kepler-Riemann-Einsteinovoj karti svemira.

3. Vernadski i živi um

Nisam dobio vjerodostojno izvješće koje ukazuje da su Louisa Pasteura njegova otkrića u kemiji dovela na tvrdnju da je odredio univerzalnu fizičku zakonitost života. No unatoč tome njegova otkrića u kemiji postavila su pozornicu za kasniji rad akademika V.I. Vernadskog kojim je prvi odredio tu važnu, specifičnu vrstu vidljive kemijske zakonitosti D.I. Mendeljejeve Periodične Tablice kemije. Ta zakonitost izražava u primjeni absolutnu *ontološku* različitost proizvoda živih procesa od odlika područja kemije neživih procesa.²⁴

Odsudni vid tog otkrića Vernadskog bila je u prvi mah njegova koncepcija *biosfere*. U tom slučaju odsudna je bila njegova pozornost na fosile „povijesti“ Zemljine vanjske kore, obuhvaćajući i svojstvo atmosfere i općih zaliha vode kao proizvoda biosfere. Porast

²⁴ Ne postoji ni jedan znani slučaj koji kompetentno predlaže koncepciju biosfere ili noosfere, ili je znanstveno prikazuje osim one ruskog akademika V.I. Vernadskog i njegov oslon na eksperimentalna načela fizičke kemije.

omjera mase živućih procesa i njihovih specifičnih fosila prema abiotskoj masi, pokazao je, i to na odsudan način, da se život nalazi u procesu preobrazbe našeg planeta iz abiotskog stanja na stanje gdje sve više postaje masa živućih procesa—sve do stanovite vjerojatno zamislive neodređene granice unutar okvira našeg planeta.²⁵

Vladimir I. Vernadsky

Međutim, svi jet postaje ne samo sve više i više masa živućih stvari već i rastuća masa *noosfere*, a ova je proizvod koji se inače ne može naći kod živućih procesa. To noosferino uključujuće svojstvo jedan je od zahtjeva sve veće uloge, i sve veće mase fizičkih proizvoda stvorenih jedinstvenim djelovanjem *nakanjenog* povećanja tipične stvaralačke inteligencije čovjeka pojedinca.

Tako, u smislu stvari koje su na prvi pogled naizgled slične razlici živih od neživih procesa, usvajanje postojeće riječi *noosfera*, kojom je Vernadsky naznačio koncepciju (*noesis*) jedinstvenu svom vlastitom otkriću te zakonitosti geokemije, bilo je proizvod zakonitosti iznad onih [koje proizvodi] aktualno kemija života. To su zakonitosti koje se razlikuju od i kategorički su van onih koje je primijenio pri definiciji biosfere. U tom slučaju, njegovo relevantno mjerilo bilo je usporediti rastuću masu proizvoda nastalu stopom povećanja proizvoda ljudske stvaralačko-produktivne djelatnosti prema relativnoj masi i neživog područja i biosfere.

Mjerilo uloge noosfere zahtjevalo je mjerenje, barem u širem smislu, i procijenjenu potencijalnu relativnu gustoću napučenosti ljudskog stanovništva (u usporedbi s životinjskom ekologijom), i masu fizičkog proizvoda po jedinici relativne potencijalne gustoće napučenosti. Ta različitost se izražava

kako sam ja to prihvatio kao nužnu znanstvenu revoluciju, revoluciju s korijenima uglavnom u otkrićima Bernharda Riemanna, revoluciju na području nacionalne fizičko-ekonomske prakse.

Učinak tih mjerenja bio je iznošenje dviju točaka na vidjelo. *Prvo*, da je načelo/zakovitost života različito od načela neživota. *Drugo*, da su spoznajne moći ljudskog uma odraz *specifične sposobnosti i moći razvijenog ljudskog uma, koje se praktički podudaraju s općim pojmom harmoničke rezonancije, no koje su specifično i dokazljivo odsutne u funkcijama mozga svih nižih oblika života*. Objasniti ću tu razliku i njen dublji smisao.

Moja vlastita preinaka u koncepciji znanosti ekonomije, koju sam uveo obrađujući dostignuća koja je postigao Vernadsky, bila je isticanje, kao što sam ovdje ranije napisao, da različitost ljudskog uma od svih drugih nižih oblika života leži u tome što je ljudski um „ugoden“ na *u biti fizički* čimbenik „univerzalnog stvaralaštva“ koji nepostoji ni u jednom nižem obliku života uključujući čovjekolike majmune u kategoriji nižeg, podljudskog reda živih stvorova. No ta ljudska sposobnost se može prenositi s pojedinca na pojedince unutar društva kao odlika bića, koja je ustvari povijesno besmrtna, to jest besmrtna glede smrtnosti ljudskog živućeg organizma inače. To sam naznačio ranije ovdje kao element *supra-biotske besmrtnosti* u vrsnoći čovjeka i žene kao što to kaže *Postanak 1*.²⁶

Kojigod bio životni vijek stvaralačkog pojedinca nema sumnje o većem rasponu do-

²⁵ LaRouche, op. cit.

²⁶ Pitanje koje se tu podrazumijeva je—do koje mjere je intelektualno razvijeni i aktivni um čimbenik urođene *relative* prednosti pri promicanju dugovječnosti? Čak i kad zao ali aktivan um kao sotonski um Bertranda Russella, podrazumijeva takvo pitanje. Može se, u svakom slučaju, zaključiti, kad bi se to dokazalo kao špekulacija, ili ne, mudro bi bilo duboko se zamisliti tako kao da vam život ovisi o tome, kakav god bio ishod svakog pojedinačnog slučaja. Ne bi li, u svakom slučaju, bilo mudrije biti u skladu s najvišim redom postojanja u našem svemiru?

brobiti koju je istinski stvaralački intelekt kao Kuza, Kepler, Fermat, Leibniz, Mojsije Mendelssohn, Friedrich Schiller, Lazare Carnot, braća von Humboldt, Gauss, Riemann, Planck, Vernadski, Einstein, ili veliki američki heroji predsjednici kao što su Abraham Lincoln i Franklin Roosevelt pridonijeli, dok su svi sagorijevali svijeću svog života, u svrhu prozrokovanja napretka noosfere, kako je to fizički kemičar Vernadski definirao. Ti pojedinci mogu umrijeti, no sam njihov stvaralački rad, kao i slike Leonarda da Vinci, Raphaela Sanzija i Rembrandta,

nije urođeno prolazan na način isti kao njihovo živo ljudsko tijelo. Pravovaljana univerzalna fizička zakonitost, kad se jednom otkrije, ima svojstvo vjerojatno besmrtnog čina.

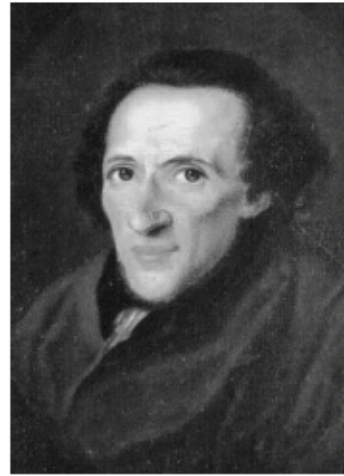
Besmrtna duša

Kopija sad već veoma rijetke knjige, koja je u mom posjedu već više godina, *Moses Mendelssohn, Sein Leben und Seine Werke*, od dr. M. Kayserlinga (Leipzig: Herman Mendelssohn, 1862.) ispunjena je brižno prikupljenim brojem anegdotskog štiva koje dozvoljava jezgrovit sažetak stanovitih može se reći odsudnih dodatnih uvida u ličnost Mojsija Mendelssohna i njegovo povijesno značenje.

Među upadljivim ali rijetko razmatranim povijesno odsudnim vidovima njegovih životnih dostignuća spada primjer, kojeg

Veliki učenjak 18. stoljeća, Mojsije Mendelssohn (gore desno)—poznat kao Sokrat iz Berlina—među svojim dostignućima razradio je školski program kojim se služio grof Wilhelm von Schaumburg-Lippe (gore). Jedan od proizvoda tog programa bio je general pukovnik von Scharnhorst (desno), heroj njemačkog rata protiv Napoleona.

opisuje u odlomku jednog svog pisma, kojeg sam ovdje jednostavno preveo na engleski, glede onog što je Mendelssohn jednostavno opisao kao značajno „osobno poznanstvo s velikim princem male njemačke države, grofom Wilhelmom von Shaumburg-Lippe-om Odlična grčka duša u grubom vestfalskom tijelu.“ Kao što su drugi spisi pokazali, iz ovog druženja njih dvojice Mendelssohn je razradio školski program kojim se služio grof Wilhelm, jedan od najbriljantnijih usavršenih vojnih stratega svog vremena, za izobrazbu vojnih profesionalaca koju je prošao i veliki Scharnhorst, među najznamenitijim učenicima te ustanove. Njemački je Židov u ovom primjerenom načinu Mojsija Mendelssohna, i srodno tome, bitni, sveukupni dio uzdizanja njemačke nacionalne kulture, te još šire i

europske kulture, do te mjere da je masovno umorstvo njemačkih Židova od Hitlerovog režima, kojeg su postavili uglavnom anglo-američki financijaši, umorstvo gotovo do točke istrebljenja, bilo pokušaj umorstva same njemačke duše. Baš kultura, a ne biološka „rasa“ određuje pravu naciju u funkcionalnom smislu. Sva ljudska bića, neoštećena u svom bitnom biološkom potencijalu, dijele isto načelo ljudskog stvaralaštva. Razlike leže u vrsti kulture i stupnju razvoja potencijala pojedinca. Velike kulture su one koje asimiliraju svoje vlastite izvore obogaćenog razvoja, kao što je njemačka kultura asimilirala svoj ogromni dug široj obitelji Mojsija Mendelssohna.

Otkrirti pravog Mojsija Mendelssohna koji je dao taj trajni učinak, moramo uzeti u obzir učinak koji siže daleko iznad njegove vlastite zadnje bolesti i smrti, učinak kojeg je dao taj veliki nasljednik tradicije velikog egipatskog Mojsija, i izravno i značajno nasljednika Mojsija Maimonide (ben Maimona). Stoga, moramo ga također povijesno smjestiti kao što ga se aktualno smješta među one od nas koji razumiju, još danas.

Moramo ga smjestiti kao što ga se smješta po njegovim odsudnim prijateljstvom s dramaturgom Gottholdom Lessingom, koji je bio učenik i štitićenik Abrahama Kästnera (1719.-1800.), tog velikog matematičara i klasičnog učenjaka 18. stoljeća. Kästner je sa svoje strane, od rođenja, ličnost iz Lessingovog i Leibnizovog sjedišta, grada Leipziga, rođenog i odrastalog u vrijeme najvećeg rada Johanna Sebastiana Bacha, po prilici tri godine nakon smrti jedne od najvećih povijesnih ličnosti tog mjesta, Leibniza.

Među drugim doprinosima civilizaciji, Kästner je igrao odsudnu ulogu vodećeg uma u Göttingenu, gdje je dao potporu našem Benjaminu Franklinu i američkoj borbi za slobodu, kao i promicanju životnog djela Mendelssohnovog suradnika Lessinga.²⁷

²⁷ Kästner je rano u svom životu odraslog čovjeka uzeo na sebe poslanje obraniti rad dvojice najvećih građana grada Leipziga, Gottfrieda Leibniza i

Bit genija Mojsija Mendelssohna, rođenog kao siromašnog Židova iz Dessaua, najsnažije se i najznačajnije izražava u *Fedon*-u, njegovom najvećem osobnom radu, njegovom velikom ekspozeu o Platonu, odnosno besmrtnosti individualne ljudske duše. Upravo to djelo ističem zbog važnosti za ovaj slučaj koji predstavljam u ovom poglavlju izvještaja.

Ti geniji koje sam upravo spomenuo bili su tipične ličnosti koje su živi dokaz djelotvorne besmrtnosti ljudske ličnosti po kojoj se ljudska osoba razlikuje od životinje. Vid rada takvih zaista kreativnih ličnosti kao što su oni, predstavlja ono što je zapravo besmrtno. Taj besmrtni vid leži u reprodukciji mentalnog čina koji stvara i stvara nanovo istinski stvaralačke (t.j. protuentropijske) doprinose promicanju i obrani ljudskog napretka. Sam čin, koji se može javiti u obliku puke stvari, ne izražava odliku besmrtnosti. Kreativnost se nikad ne javlja u načinu deduktivno-induktivnog čina, već samo u obliku tih analognih i srodnih načina koji su tipični kod čina otkrića univerzalne fizičke zakonitosti, te poboljšanju i promicanju tog otkrića kao takvog. Jedinstveno originalni razvitak koncepcije univerzalnog fizičkog najmanjeg hoda iz suradnje Leibniza s Jeanom Bernouillijem, tipičan je primjer stvaralačkog umnog čina koji mijenja odlike čovjekovog fizičkog svijeta.

Kao što Eshil izlaže u slučaju svog *Okovanog Prometeja* izopačenje inače prirodnih ljudskih bića u ponašanje poput pukih životinja kao što je bilo zlo helotskog načina života koje je provodila likurška Sparta pod utjecajem Delfskog kulta, ili korupcija koja se proširila kao Peloponeski rat pod uplivom delfskog „liberalizma“ (sofizma) u Periklovoj Ateni, vrši se stanovitim načinima kao što je drevno širenje sofisterije u obliku euklidske ideologije. Baš je sofizam euklidske geometrije „preformulirao“ geometriju Pitagorejaca i

Johanna Sebastiana Bacha. Naravno, nitko iz izopačenog plemena znanog kao Romantičari 18. i 19. stoljeća nije volio nikakvo istinsko izvođenje djela Leibniza, Bacha ili Lessinga.

Stvaralaštvo je ono po čemu se čovjek razlikuje od životinja, kao što Albrecht Dürerov bakrorez „Sv. Jeronim u svom studiju“ ovdje prikazuje. Lav je na straži štiteći čovjeka, koji prevodi Bibliju na latinski.

drugih Platonovih krugova, i to na način da je izvukao dušu iz nje, pretvorivši je u puku sofističku klimavu, mrtvu, štetnu „stvar“.

Ljudsko individualno stvaralaštvo izraz je različitosti intelektualnih moći, i to je razlika između uistinu slobodnog čovjeka od poslušnog ili drskog roba. To stvaralaštvo je vid pokojne osobe koji ustraje u obliku izražaja kojim se promiče trajni stvaralački napredak ljudske vrste i to na način sadržan u dubljem smislu *Postanka* 1 kad govori o različitosti čovjeka i žene od životinje.

Budući da životinjski vid svakog od nas mora konačno umrijeti kao pas, priroda

čovjeka ili žene koji su u sebi slobodni, ustvari je ono što apostoli Ivan i Pavao naglašavaju kao *agapa* [αγάπη]²⁸ ili kao što Vestfalski mir navodi izrazom „dobrobit drugog“. Naša učinkovita besmrtnost živi u onom što je svojstveno ljudsko, naznačeno u tom smislu kao ono što dajemo drugima, i društvu općenito. Dajući tako, izbjegnemo gubitak poželjnog značenja svog smrtnog postojanja. Na taj način možemo pobijediti smrt smrtnog tijela koje naš istinski ja nastanjuje u danom povijesnom trenutku. Takav način života mora omogućiti razvoj ljudskih moći nas samih i drugih ljudi slično tome. No baš glede toga moramo promicati opće uvjete individualnog i društvenog života o kojima ovisi ostvarenje stvaralačkih ideja društva.

Moramo prekinuti žalosnu naviku razmišljanja o potrebama društva i

potrebama drugih ljudi kao da razmišljamo o potrebama kućnog psa ljubimca. Moramo razmišljati o drugim osobama kao ljudskim bićima u svojoj biti, i razmišljati u smislu bitne odlike koja je tom ljudskom biću potrebna za ispunjenje stvaralačke nakane svojstvene njegovoj višoj, danoj prirodi.

Moralnost i fizikalna znanost

Moramo prihvatiti, kao što pošteni znanstvenici moraju, da prazni prostor ne postoji u našem svemiru. Sve fizikalne

²⁸Vidi na pr. Pavao u I *Korinćanima* 13.

doktrine koje nastoje protumačiti fizičko prostorvrijeme kao stvar djelovanja-na-daljinu, na pr. između predmeta koji se javljaju kao osebnosti ('singulariteti') nastanjujući prostor ustvari je vjerovanje zarobljeno unutar grješke koja je proizvod puke, u biti nedokazane, proizvoljne pretpostavke. U *a priori* obrani te ustvari puke pretpostavke, bez eksperimentalnog dokaza, kao što 'vjernici' sofista Euklida ili Newtona čine, ti 'vjernici' takvih dogmi stvorili su za sebe obmane u sprezi s određenom idejom bezgraničnog prostora. Prema tome ideja „beskrajno proširenog“ prostora na neki linearni način, u biti je djetinjasto absurdan, infantilni svjetonazor nekoga tko još ustvari nije sazreo za izlazak iz utrobe, pa prema tome ima sklonost prema vrstama izmišljenih nazora koji su 'egg-centrični' [igra istozvučnih riječi: ekscentričan/'egg-centričan', gdje 'egg' ima značenje jajeta/jajašca].

Bez obzira koliko velik nam svemir izgledao, on je konačan, točno u smislu kako je Einstein tvrdio i kao što sam ja sažeto naveo ranije u ovom izvješću.

Ispravak popularizirane, same po sebi djetinjaste grješke izvjesnosti osjetila, prouzrokuje stanovitu vrstu boli ili gore, kod onih koji su bili pravi 'vjernici' umotvorina poput „Harry Pottera“, gluposti nalik na obožavanje Lucifera (u Lucis kultu) koje je skrojio Aleister Crowley, prisni prijatelj H.G. Wellsa i Bertranda Russella.

Na osnovu takvih vjerovanja postoji stanovito, prevladavajuće ludilo koje prožima sadašnje svjetske raznolike vrste popularnog mnijenja. Pri pozornom ispitivanju ta vjerovanja vuku svoje korijene iz društveno poopćenog, praktičnog viđenja gdje društvo vidi sebe kao vrstu životinjskog života. Moderna društva kulturno su se uzdigla iznad najpojednostavnijih verzija takvih vjerovanja, ali podloga pretpostavki povezanih s više manje slijepim vjerovanjem u izvjesnost osjetila još uvijek je upravljajući čimbenik kod većine članova društva.

U takvim populariziranim pretpostavkama koje, kao što zasljepljujuća pohlepa to oslikava,

priječi većinu nas još uvijek danas, da shvatimo stvarnost aktualnog postojanja ljudske duše. Mnogi se pretvaraju da su religiozni, no samo se kockari često religiozno nadaju u dobru sreću za kockarskim stolovima ili na financijskim tržištima. Izvjesnost ljudske besmrtnosti, kao dostiživ cilj, ne pada im na pamet. Njihova poteškoća glede toga u konačnici je ontološka, jer ne uspijevaju prihvatiti naš svemir onakvim kakvim postoji, pa su za sebe stvorili, u svojim fantazijama malog djeteta ili čak djetinjastim, vjerovanje u nepostojeći svemir iz kojeg je, kao što je Filon pisao o Aristotelu, zamisao stvarno djelujućeg Stvoritelja bezuvjetno isključena.

Korijen takvih pojmovnih problema nalazi se u tvrdoglavoju, više manje životinjskoj odlici prijanjanja uz pojam izvjesnosti osjetila, baš kao onaj poznati propovjednik koji je, kao seoski pijetao, stvorio više duša gospođama koje namamio van svog šatora, nego što ih je spasio od razuzdanosti za vrijeme služenja obreda unutar šatora.

Bitna pogreška u ovakvim slučajevima koje sam samo pojasnio ovdje, izražava se u oblicima koji su u biti analogni (ropsko/)helotskom sustavu građanina današnje kulture koji je prigrlio obmanu izvjesnosti osjetila, vjeru koju promiču praktički širom svijeta ustanovljene crkve anglo-holandskog liberalnog ili slične vrste hedonizma.

Da bismo se oslobodili takvih mentalnih bolesti moramo smjestiti svoje bitno ja u svojoj primjeni onog što Vestfalski mir naznačava kao „prednost drugih“ ljudi kao i drugih naroda. Upravo uzajamnost te privrženosti odgovarajućih suverenih kultura naroda mora sad postati načelo uređenja odnosa sustava budućih potpuno suverenih država nacija. Kad postavimo svoje osobne interese da tamo žive, na taj način, napravili smo korak k pravoj besmrtnosti ljudske duše. Kao što su to apostoli Ivan i Pavao ocrnali sljedbenicima Isusa Krista, to je sve što se u biti od nas kao pojedinaca traži u ovom životu.

„Globalizacija“, kako ju je Judith Rodin predložila 19. siječnja prigodom priredbe u

Rockefellerovoj Zakladi u Los Angelesu, u društvu guvernera Arnolda Schwarzeneggera i Eda Rendella, s gradonačelnikom Bloombergom ustvari je plan novog imperijalizma, nove Kule babilonske, oblika fašističkog imperijalnog sustava, kojeg je skrojio fašista Felix Rohatyn koji je s Georgeom Shultzem igrao zločinačku ulogu, u radu nacizmom nadahnete Pinochetove vlade u Čileu, odjekom Shultz-Rohatyn Pinochetovog projekta, čija bi uspostava sada uništila bitne temelje svakog civiliziranog oblika ljudskog života među ljudima ovog planeta.

4. Načelo stvaralaštva

Doktrina *Postanka* 1 kaže da je svijet stvoren a čovjek i žena načinjeni na sliku i priliku Stvoritelja. Najzanimljiviji i paradoksalni dublji smisao veoma raširenog kazivanja ove doktrine je taj što praktički nijedan očitovani kršćanin danas stvarno *u životu ne vjeruje*, da su čovjek i žena načinjeni na sliku Stvoritelja. Još gore većina od njih vjeruje, barem prešutno i u praksi, da Stvoritelj danas postoji samo kao neka vrsta monarha, nekakav vlasnik nekretnine koji je nekako zadobio dio supergalaktičke nekretnine koje je slučajem On primio kao zemljište nad kojim bi Njemu moglo, u najboljem slučaju, biti dopušteno kraljevanje.

Takvim ljudima *Postanak* 1 je tek priča koja se priča iz strahopoštovanja prema pretpostavki da svaka knjiga mora negdje započeti.

Kad bi Bog *Postanka* 1 stvarno bio Stvoritelj svijeta, a čovjek i žena stvoreni na priliku Stvoritelja, s usporedivim dužnostima koje moraju izvršiti u Njegovu korist, zašto ljudi i žene danas, čak i znanstvenici, misle o svemiru kao što misle? Zašto misle tako kad je Filon s pravom optužio Aristotela za to isto? Zašto promiču lošu bajku, kao što je Filon

razotkrio Aristotela glede toga, budalastu bajku prema kojoj je Stvoritelj svijeta navodno samog sebe učinio stalno impotentnim stvorivši jednom savršeni sustav?

Nešto je strahovito krivo u načinu na koji takvi ljudi izgleda misle? Ustvari, takvo krivo razmišljanje ne samo da je krivo, već je zlo po svojim posljedicama, baš kao što je Delfski kult širio doktrinu u stilu zlog magnata nekretnina, Apolona-Dionizija.

Glavni izvor ove rasprostranjene grješke u vjerovanju učinak je tradicije čiji je tipičan primjer slučaj *Okovanog Prometeja* a to je da je velika većina čovječanstva bila mentalno okovana, kao roblje, zabranom Olimpijskog Zeusa protiv dopuštanja smrtnim ljudskim bićima stjecanje znanja o načelu „vatre“. Pitanje koje je Filon postavio kao prosvjed protiv gnostičke aristotelovske dogme svog vremena, tipičan je primjer problema da se po „zakonu univerzalne entropije“ čak i Bogu Stvoritelju zabranjuje, prema aristotelovskom pojmu zakona, utjecati na svijet kad ga je jednom stvorio (i time prešutno odriješio ruke sotoni, koji se inače javlja pod krinkom koju Dostojevski prikazuje kao „Velikog Inkvizitora“ Tomasa de Torquemadu).

Doktrina koju se pripisuje olimpskom Zeusu prešutno propisuje nepromjenjivi, „nulti rast“ svemira, kao što je svemir Klaudija Ptolomeja, lažljivca i sofiste Rimskog carstva, svemira u kojem je razvoj prestao, pa se kao sat budalastog Isaaca Newtona, ili Charlesa, princa od Walesa i njegovog slugana Al Gorea, samo odvija turobno čekajući da ga se ponovno navije.

Stvarni svijet, suprotno tome, ustvari je proces beskrajnog stvaranja, koje se odražava u obliku neprestanog gibanja i razvoja—*protuentropijski razvitak*. Pa tako, Bog Stvoritelj je još uvijek živ, oslobođen aristotelovske delfske tamnice, i još uvijek stvara!

Stvaralaštvo u Renesansi: Geometar Luca Pacioli surađivao je s Leonardom da Vincijem, šireći načelo moderne znanosti čije počelo dolazi od Nikole Kuzanskog. Na slici „Portret fra Luke Paciolja i njegovog učenika“ od Jacopo de Barbierija.

Ove napomene, kojima sam otvorio ovo sadašnje, kratko, zaključno poglavlje izvješća, odgovaraju određenim eksperimentalnim vrstama univerzalnih fizičkih zakonitosti, a Keplerovo jedinstveno originalno utemeljenje moderne astrofizičke znanosti pravi je primjer toga. Pravi je primjer i Leibnizovo infinitezimalno, suprotno prijevari počinjenoj jednako od takvih uglednika kao Descartes, Newton, de Moivre, d'Alembert, Euler, Lagrange, Laplace, Cauchy, Clausius, Grassmann i drugi, a da ne govorimo o beskrajno bijednim pokvarenjima kao Mach, Bertrand Russell i drugi.

Najjednostavnije rečeno, infinitezimalno Leibnizovog infinitezimalnog računa, kojeg je Leibniz izveo iz Keplerovog otkrića univerzalne gravitacije, ustvari je, kao što sam iznijeo ranije u ovom izvješću, ontološko, a ne aristotelovsko, euklidsko ili kartezijansko infinitezimalno. To je izraz pobunjeničkog gibanja fizičkog razvoja, izraz protuentropijske univerzalne zakonitosti. Odlika da je nešto infinitezimalno ima svoje počelo u relativnom razmjeru djelovanja (u slučaju Keplerovog otkrića) te iste zakonitosti koja je relativno

neograničeno univerzalna i djelujuća (*stvarno beskonačno*—beskonačno ne u smislu svog momentalnog stanja već svog budućeg razvoja). Ta zakonitost se izražava u infinitezimalnoj zakrivljenosti fizičkog prostora i vremena u svakom času.

U tom smislu svemir je beskonačno gust u svom gibanju i promjeni. Dokazi da je taj smisao promjene također u sprezi s kvalitativnim razvojem u svemiru, određuje zakonitost djelovanja u tom svemiru koje je protuentropijsko. „Zakon entropije“ jedno-

stavno je prijevara.

Stvaralačke moći individualnog ljudskog uma, kao što se odražavaju u moći ljudskog roda u povećanju svoje potencijalne relativne gustoće napućenosti putem otkrića ili univerzalnih fizičkih zakonitosti kao takvih ili njihovog odjeka, moć jedinstvena ljudskom rodu među inima, pa su one općenita različitost svojstvena našem rodu.

Ovo i srodna razmatranja određuju istinsku prirodu čovjeka pojedinca (kad se to znanje „vatre“ ne potiskuje). Čovjek kad je ravan svojoj prirodi djeluje protuentropijski na svemir, a ne ispod njega, prikazujući sebe kao sliku i priliku Stvoritelja od kojeg ove moći čovječanstva proizlaze kao darovi. Odlika čina koji čovječanstvo izražava na taj njemu doznačen način, urođeno je protuentropijska.

Čovjek i žena tako izražavaju 'sliku i priliku' Stvoritelja djelujući u vidu Stvoriteljeva oruđe kao viša sila na svemir. U tome moć čovječanstva napreduje u vidu saznanja i svemira općenito i samog čovječanstva. Mi nismo podanici svemira već dijelimo, sa Stvoriteljem, doznačene dužnosti čovjeka kao

gospodara područja potrebnog čovjekovom vlastitom razvoju pa je stoga ono u dubljem smislu njemu dodijeljeno na upravljanje.

Pa tako, umjesto da smo žrtve svoje vlastite neuke slijepa vjere u doslovnu interpretaciju osjeta, moramo se odnositi prema tim osjetima i dopunskim napravama koje izmislimo u slične svrhe, kao prema

pukim spravama a ne sadržaju znanja. Naša prvenstvena obveza je raspoznavanje ljudskog u našoj naravi, kao što vrtlar koji reagira ne samo zahtjevima postojećeg vrta, već planirajući i gradeći inovacije koje će ga poboljšati. Biti na sliku i priliku Stvoritelja znači stvarati.